

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 479

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 iunie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
341. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea Planului sectorial pentru cercetare-dezvoltare din domeniul agricol și de dezvoltare rurală al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pe anii 2019—2022, „Agricultură și Dezvoltare Rurală — ADER 2022”	2
895. — Ordin al ministrului sănătății privind condițiile necesare în vederea exercitării profesiei de medic, medic stomatolog și, respectiv, farmacist pe teritoriul României în cadrul unităților sanitare publice și private	3
1.369. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Procedurii de acordare a bonificațiilor pentru depunerea prin mijloace electronice de transmitere la distanță în anul 2018 a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, precum și pentru plata cu anticipație a obligațiilor fiscale declarate în anul 2018 prin declarația unică	4–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 13 din 7 mai 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	7–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind aprobarea Planului sectorial pentru cercetare-dezvoltare din domeniul agricol și de dezvoltare rurală al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, pe anii 2019—2022, „Agricultură și Dezvoltare Rurală — ADER 2022”

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 262.588 din 4.06.2019 privind aprobarea Planului sectorial pentru cercetare-dezvoltare din domeniul agricol și de dezvoltare rurală al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, pe anii 2019—2022, „Agricultură și Dezvoltare Rurală — ADER 2022”, elaborat de către Direcția generală politici agricole,

în baza prevederilor:

— art. 46 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 27 lit. e) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 1.266/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind contractarea, finanțarea, monitorizarea și evaluarea proiectelor din planurile sectoriale de cercetare-dezvoltare, cu modificările ulterioare;

— avizul Ministerului Cercetării și Inovării transmis prin Adresa nr. 1.986 din 22.05.2019;

— avizul Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” transmis prin Adresa nr. 2.301 din 13.05.2019,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Planul sectorial pentru cercetare-dezvoltare din domeniul agricol și de dezvoltare rurală al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, pe anii 2019—2022, „Agricultură și Dezvoltare Rurală — ADER 2022”, denumit în continuare *Planul sectorial — ADER 2022*, prevăzut în anexa nr. 1, proiectele componente ale acestuia, prevăzute în anexa nr. 2, precum și bugetul total estimat în sumă de 133.000.000 lei, din care pentru anul 2019 se aprobă suma de 20.000.000 lei.

(2) Instrucțiunile și procedurile care trebuie respectate la competiția pentru accesarea fondurilor publice alocate proiectelor de cercetare din Planul sectorial — ADER 2022 respectă prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.266/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind contractarea, finanțarea, monitorizarea și evaluarea proiectelor din planurile sectoriale de cercetare-dezvoltare, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — (1) Structura de conducere a Planului sectorial — ADER 2022 este alcătuită din directorul planului sectorial, monitori tehnici și monitori economici, precum și membri supleanți.

(2) Funcția de director al Planului sectorial — ADER 2022 este îndeplinită de către conducătorul structurii de cercetare-inovare.

(3) Monitorii și membrii supleanți sunt nominalizați de conducătorii structurilor de specialitate din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, denumit în continuare *MADR*, ai structurilor aflate în subordinea *MADR*, precum și ai Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, cu atribuții în evaluarea și monitorizarea de specialitate a proiectelor de cercetare.

(4) Structurile de specialitate prevăzute la alin. (3) vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 10 iunie 2019.
Nr. 341.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**privind condițiile necesare în vederea exercitării profesiei de medic, medic stomatolog și, respectiv, farmacist pe teritoriul României în cadrul unităților sanitare publice și private**

Văzând Referatul de aprobare nr. S.P. 7.459/2019 al Centrului de resurse umane în sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății, având în vedere prevederile art. 379, 385 și art. 386 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) În vederea exercitării profesiei de medic, medic stomatolog sau farmacist pe teritoriul României, unitățile sanitare publice și private solicită următoarele documente:

a) cererea în care se menționează postul pentru care persoana interesată dorește să concureze sau să se angajeze, după caz;

b) diploma de licență și certificatul de specialist sau primar pentru medici, în original și copie, ce va fi certificată de un reprezentant al angajatorului;

c) documente privind schimbarea numelui (certificat de căsătorie, certificat de divorț, hotărâre judecătorească etc.), în original și copie, ce va fi certificată de un reprezentant al angajatorului;

d) certificatul de membru al organizației profesionale sau avizul de practică temporară sau ocazională a profesiei valabil, din care să rezulte că profesionistul este avizat pe specialitățile și competențele în care urmează să își desfășoare activitatea în unitatea sanitară, în original și copie, ce va fi certificată de un reprezentant al angajatorului;

e) dovada/înscrisul din care să rezulte că nu i-a fost aplicată una dintre sancțiunile prevăzute la art. 455 alin. (1) lit. e) și f), la art. 541 alin. (1) lit. d) sau e), respectiv la art. 628 alin. (1) lit. d) sau e) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în original;

f) cazierul judiciar, în original;

g) certificat medical format A5 din care să rezulte că este apt din punct de vedere fizic și neuropsihic pentru exercitarea activității pentru postul pentru care candidează sau dorește să se angajeze, în original;

h) actul de identitate în termen de valabilitate, în original și copie, ce va fi certificată de un reprezentant al angajatorului.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) lit. e) și g) sunt valabile trei luni, iar cazierul judiciar are valabilitate șase luni; documentele se depun la dosar în termen de valabilitate.

(3) În situația persoanelor fizice independente, pe lângă documentele menționate la alin. (1), este necesar să se solicite și certificatul de înregistrare de la administrația fiscală în care domiciliază medicul, medicul stomatolog și, respectiv, farmacistul.

Art. 2. — Centrul de resurse umane în sănătate publică, celelalte structuri din cadrul Ministerului Sănătății, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, unitățile sanitare publice și private vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Sorina Pinte

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de acordare a bonificațiilor pentru depunerea prin mijloace electronice de transmitere la distanță în anul 2018 a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, precum și pentru plata cu anticipație a obligațiilor fiscale declarate în anul 2018 prin declarația unică

În temeiul art. 342 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, al art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 133 alin. (15¹), art. 151 alin. (22) și art. 174 alin. (22) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și ale articolului unic alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2019 pentru prorogarea unor termene,

având în vedere prevederile pct. 37¹ alin. (2) și (3) din secțiunea a 31-a „Bonificații pentru plata cu anticipație a impozitului pe venit anual estimat” a cap. XI., titlul IV, din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, și avizul conform al Ministerului Finanțelor Publice, comunicat prin Adresa nr. 781.626 din 13.05.2019,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă Procedura de acordare a bonificațiilor pentru depunerea prin mijloace electronice de transmitere la distanță în anul 2018 a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, precum și pentru plata cu anticipație a obligațiilor fiscale declarate în anul 2018 prin declarația unică, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Se aprobă modelul formularului „Decizie de constatare a acordării bonificației”, prevăzut în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și organele fiscale centrale din subordinea acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mihaela Triculescu

București, 21 mai 2019.
Nr. 1.369.

ANEXA Nr. 1

PROCEDURA

de acordare a bonificațiilor pentru depunerea prin mijloace electronice de transmitere la distanță în anul 2018 a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, precum și pentru plata cu anticipație a obligațiilor fiscale declarate în anul 2018 prin declarația unică

ARTICOLUL 1

Dispoziții generale

(1) Prezenta procedură se aplică:

a) persoanelor fizice care au depus până la 31 iulie 2018 inclusiv, prin mijloace electronice de transmitere la distanță conform art. 79 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*, declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice;

b) persoanelor fizice care au plătit cu anticipație, până la data de 15 decembrie 2018 inclusiv, impozitul pe venitul anual estimat, contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări sociale de sănătate estimate pentru anul 2018, declarate prin declarația unică;

c) persoanelor fizice care au obținut, în anul 2018, venituri anuale și care au depus numai declarația unică prevăzută la art. 120 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Cod fiscal*, în condițiile prevăzute la lit. a).

(2) Obligațiile fiscale pentru care se acordă bonificații sunt cele declarate prin declarația unică, pentru veniturile estimate în anul 2018, precum și cele declarate pentru veniturile realizate în anul 2018.

(3) Valoarea bonificațiilor reprezintă:

a) sumele rezultate din aplicarea unui procent de 5% asupra obligațiilor fiscale declarate, aferente veniturilor estimate în anul 2018;

b) sumele rezultate din aplicarea unui procent de 5% asupra obligațiilor fiscale declarate, aferente veniturilor realizate în anul 2018.

(4) Valoarea bonificațiilor prevăzute la alin. (3) diminuează obligațiile fiscale prevăzute la alin. (2), declarate prin declarația unică.

(5) Organul fiscal central constată, din oficiu, acordarea bonificațiilor prevăzute la alin. (3), după data de 31 iulie 2019, prin emiterea unei decizii.

(6) Bonificațiile prevăzute la alin. (3) se acordă și pentru obligațiile fiscale stabilite prin declarații rectificative depuse până la data de 31 iulie 2019 inclusiv, dacă sunt respectate condițiile de la art. 2 alin. (1) și (2), după caz.

(7) Pentru sumele de plată stabilite prin decizii de impunere ca urmare a inspecției fiscale aferente tipurilor de obligații fiscale prevăzute la alin. (2), comunicate anterior sau ulterior datei de 31 iulie 2019 inclusiv, se acordă bonificațiile prevăzute la alin. (3), dacă sunt respectate condițiile prevăzute la art. 2 alin. (1) și (2), după caz.

ARTICOLUL 2

Procedura de acordare a bonificațiilor

(1) Bonificația prevăzută la art. 1 alin. (3) lit. a) se acordă, din oficiu, de către organul fiscal central, în situația în care a fost achitat, până la 15 decembrie 2018 inclusiv, un procent de cel puțin 95% din obligația fiscală declarată, aferentă veniturilor estimate în anul 2018.

(2) Bonificația prevăzută la art. 1 alin. (3) lit. b) se acordă, din oficiu, de către organul fiscal, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) declarația unică a fost depusă până la 31 iulie 2018 inclusiv, prin mijloace electronice de transmitere la distanță;

b) a fost achitată, până la 31 iulie 2019 inclusiv, diferența dintre obligația fiscală declarată aferentă veniturilor realizate în anul 2018 și valoarea bonificației prevăzută la art. 1 alin. (3) lit. b).

(3) În situația în care persoana fizică a beneficiat de bonificația prevăzută la alin. (1), pentru a se încadra în condiția prevăzută la alin. (2) lit. b), trebuie să achite diferența dintre obligația fiscală declarată aferentă veniturilor realizate în anul 2018, valoarea bonificației acordată potrivit alin. (1) și suma achitată până la 15 decembrie 2018 inclusiv.

(4) Bonificațiile prevăzute la art. 1 alin. (3) se acordă cumulativ de către organul fiscal central și în situația în care a fost achitat, până la data de 15 decembrie 2018 inclusiv, un procent de cel puțin 90% din obligația fiscală declarată, aferentă veniturilor estimate în anul 2018 și declarația unică a fost depusă până la 31 iulie 2018 inclusiv, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, de către următoarele categorii de persoane fizice:

a) persoanele fizice care au obținut, în anul 2018, venituri anuale și care au depus numai declarația unică prevăzută la art. 120 din Codul fiscal;

b) persoanele fizice care se încadrează în prevederile art. 151 alin. (16)—(19) și art. 174 alin. (16)—(19) din Codul fiscal.

(5) Pentru acordarea bonificațiilor, organul fiscal central editează automat din aplicația informatică o listă a contribuabililor care pot beneficia de bonificații, care cuprinde următoarele informații:

a) datele de identificare ale persoanei fizice: numele și prenumele, precum și codul de identificare fiscală;

b) denumirea obligației fiscale declarate prin declarația unică;

c) quantumul obligației fiscale menționate la lit. b);

d) suma plătită până la 15 decembrie 2018 inclusiv, pentru fiecare obligație fiscală;

e) valoarea bonificației calculate conform prevederilor art. 1 alin. (3) lit. a);

f) informația privind depunerea sau nedepunerea declarației unice prin mijloace electronice de transmitere la distanță până la 31 iulie 2018 inclusiv;

g) valoarea bonificației calculate conform prevederilor art. 1 alin. (3) lit. b);

h) suma plătită până la 31 iulie 2019 inclusiv, pentru fiecare obligație fiscală.

(6) Compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori din cadrul organului fiscal central, denumit în continuare *compartiment de specialitate*, întocmește un referat prin care propune aprobarea acordării bonificațiilor prevăzute la art. 1 alin. (3), precum și scăderea din evidență a valorii acestora, la care atașează lista prevăzută la alin. (5).

(7) Concomitent cu referatul prevăzut la alin. (6), pentru fiecare persoană fizică prevăzută în listă se emite:

a) un borderou de adăugare/scădere a obligațiilor fiscale;

b) o decizie de constatare a acordării bonificației, prevăzută în anexa nr. 2 la ordin.

(8) În cazul în care sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute la alin. (1)—(3) pot fi aplicate ambele bonificații menționate la art. 1 alin. (3).

(9) În situația constatării neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1)—(3), organul fiscal central înștiințează cu privire la neacordarea bonificațiilor numai persoanele fizice care sunt înrolate în spațiul privat virtual.

(10) Decizia prevăzută la alin. (7) lit. b) se întocmește în două exemplare, se avizează de șeful compartimentului de specialitate și se aprobă de conducătorul organului fiscal central. Un exemplar al deciziei se comunică persoanei fizice de către organul fiscal central, potrivit prevederilor art. 47 din Codul de procedură fiscală, iar un exemplar se arhivează la dosarul fiscal.

(11) În situația în care persoanele fizice au achitat integral quantumul obligațiilor fiscale fără aplicarea prealabilă a bonificațiilor, acestea pot solicita restituirea sumelor plătite în plus, prin depunerea unei cereri la organul fiscal central, prevederile art. 168 din Codul de procedură fiscală fiind aplicabile în mod corespunzător. Modelul cererii de restituire este prevăzut în Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 63/2017 privind aprobarea modelelor unor formulare utilizate în domeniul colectării creanțelor fiscale, precum și pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.454/2016 pentru aprobarea Procedurii de executare silită în cazul debitorilor care au de încasat sume certe, lichide și exigibile de la autorități sau instituții publice, cu modificările și completările ulterioare.

(12) Documentele prevăzute la alin. (6) și (7), aprobate de conducătorul organului fiscal central, stau la baza scăderii din evidența fiscală a valorii bonificațiilor acordate.

(13) Prezenta procedură se aplică și în cazul în care obligațiile fiscale ce reprezintă condiție de acordare a bonificațiilor au fost stinse prin alte modalități prevăzute de lege decât plată voluntară.

ARTICOLUL 3

Dispoziții privind modalitatea de transfer de la bugetul de stat al valorii bonificațiilor acordate la plata contribuției de asigurări sociale

(1) Organul fiscal central transmite, în sistem informatic, în termen de 5 zile de la data acordării bonificațiilor, unităților Trezoreriei Statului un fișier conținând sumele reprezentând valoarea bonificațiilor acordate la plata contribuției de asigurări sociale.

(2) Pe baza acestui fișier se debitează automat un cont distinct de venituri al bugetului de stat codificat cu codul de identificare fiscală al persoanei fizice și se creditează contul de venituri al bugetului asigurărilor sociale codificat cu codul de identificare fiscală al persoanei fizice. Documentele justificative pe baza cărora se realizează fișierul îl reprezintă borderoul de adăugare/scădere a obligațiilor fiscale menționat la art. 2 alin. (7) lit. a) și decizia de constatare a acordării bonificației, prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. b).

(3) Organul fiscal central transmite, în sistem informatic, Casei Naționale de Pensii Publice informațiile cu privire la contribuțiile de asigurări sociale datorate de persoanele fizice, pentru veniturile realizate în anul 2018.

ANTET¹⁾

Nr. din

Cod de identificare fiscală

Către²⁾

str. nr., bl., sc.,

et., ap., sector, localitatea

județul, cod poștal

DECIZIE
de constatare a acordării bonificației

În temeiul prevederilor art. 133 alin. (15), art. 151 alin. (22) și art. 174 alin. (22) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.369/2019 pentru aprobarea Procedurii de acordare a bonificației pentru depunerea prin mijloace electronice de transmitere la distanță în anul 2018 a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, precum și pentru plata cu anticipație a obligațiilor fiscale declarate în anul 2018 prin declarația unică, vă comunicăm că s-a constatat acordarea următoarelor bonificații:

bonificația de 5% pentru plata cu anticipație a obligațiilor fiscale declarate în anul 2018 prin Declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice nr. din data de, în cuantum de lei, după cum urmează:

Nr. crt.	Denumirea obligației fiscale ³⁾	Valoarea bonificației — lei
TOTAL	x	

bonificația de 5% pentru depunerea prin mijloace electronice de transmitere la distanță în anul 2018 a Declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice⁴⁾ nr. din data de, în cuantum de lei, după cum urmează:

Nr. crt.	Denumirea obligației fiscale ⁵⁾	Valoarea bonificației — lei
TOTAL	x	

Împotriva prezentului înscris, cel interesat poate depune contestație la organul fiscal emitent în termen de 45 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, în conformitate cu prevederile art. 268, 269 și 270 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare.

Prezenta decizie produce efecte de la data comunicării acesteia potrivit art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Conducătorul unității fiscale
Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

Document care conține date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679

¹⁾ Se va trece sigla conform Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.504/2013 privind aprobarea modelului și caracteristicilor siglelor utilizate la nivelul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare, denumirea și adresa organului fiscal central emitent al prezentului act administrativ.

²⁾ Se vor menționa numele și prenumele, domiciliul fiscal și codul numeric personal.

³⁾ Se va menționa denumirea obligației fiscale, respectiv: impozitul pe venitul net anual estimat și/sau impozitul pe venitul anual estimat și/sau contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări de sănătate estimate, pentru anul 2018.

⁴⁾ Se va completa și în cazul în care persoana fizică se încadrează în prevederile art. 133 alin. (15) lit. c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

⁵⁾ Se va menționa denumirea obligației fiscale, respectiv: impozitul pe venit/câștig net anual și/sau impozitul pe venitul anual realizat și/sau contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări de sănătate datorate pentru anul 2018.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 7 mai 2019

Dosar nr. 577/1/2019

Daniel Grădinaru — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
 Săndel Lucian Macavei — judecător la Secția penală
 Leontina Șerban — judecător la Secția penală
 Ștefan Pistol — judecător la Secția penală
 Marius Dan Foițoș — judecător la Secția penală
 Ionuț Mihai Matei — judecător la Secția penală
 Ana Hermina Iancu — judecător la Secția penală
 Ioana Bogdan — judecător la Secția penală
 Alexandra Iuliana Rus — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală, în Dosarul nr. 2.225/330/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept : „*În cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care anterior s-a dispus amânarea aplicării pedepsei sau de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante?*”

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 577/1/2019 a fost legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și, potrivit procesului-verbal din 2 mai 2019, s-a dispus înlocuirea doamnei judecător Anca Mădălina Alexandrescu cu doamna judecător Ioana Bogdan.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată a participat doamna Cristina Roșu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, domnul Ștefan Pistol, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă.

Magistrat-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 577/1/2019, aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării.

Totodată, a menționat că a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt cereri sau excepții prealabile, a solicitat doamnei procuror Marinela Mincă să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 577/1/2019.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut, în principal, că sesizarea este inadmisibilă, întrucât nu sunt întrunite condițiile prevăzute cumulativ de art. 475 din Codul de procedură penală, nefiind o veritabilă chestiune de drept care să necesite o dezlegare de drept. Astfel, instanța de trimitere, analizând condițiile de admisibilitate, a constatat că este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță care ar ridica o chestiune de drept asupra căreia Înalta Curte nu s-a pronunțat până în prezent, întrucât instanța de fond nu a precizat și momentul de la care a început sau ar începe să curgă termenul de supraveghere în respectiva cauză.

Prin urmare, este vorba în realitate de omisiunea instanței de fond de a face aplicarea art. 92 alin. (2) din Codul penal, text potrivit căruia termenul de supraveghere începe să curgă de la momentul rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat suspendarea sub supraveghere a pedepsei, iar această omisiune a instanței de fond reprezintă o judecată incompletă, greșită, care evident poate fi remediată prin intermediul căii de atac exercitate în cauză, cu atât mai mult cu cât apelul este devolutiv. Instanța de trimitere a observat această omisiune a instanței de fond, însă a apreciat că este în prezența unei chestiuni de drept care trebuie dezlegată, apreciind că dispozițiile legale ar fi lacunare și neîndestulătoare.

S-a susținut că textele legale în această materie sunt clare și neechivoce, că art. 92 alin. (2) din Codul penal stabilește regula potrivit căreia calcularea termenului de supraveghere al suspendării sub supraveghere a pedepsei începe să curgă de la momentul rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat o astfel de suspendare, iar art. 97 alin. (2) teza a II-a din același cod stabilește o situație de excepție, în sensul că acest termen începe să curgă de la data la care a rămas definitivă hotărârea prin care anterior s-a dispus tot suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

Prin urmare, atâta vreme cât anterior nu s-a dispus o pedeapsă a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere, termenul nu poate curge de la acel moment, respectiv de la momentul rămânerii definitive a hotărârii inițiale. Or, în prezenta cauză, anterior se dispusesese amânarea aplicării pedepsei, așadar nu se încadrează în situația de excepție prevăzută de art. 97 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, ci în situațiile regulii generale prevăzută de art. 92 alin. (2) din Codul penal, în sensul că termenul începe să curgă de la data la care rămâne definitivă hotărârea prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a pedepsei rezultante, ca urmare a anulării amânării pedepsei aplicate inițial.

Așadar, în final, a susținut că acestea sunt motivele pentru care apreciază, în principal, că sesizarea este inadmisibilă,

întrucât nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept, însă, în subsidiar, în măsura în care se va analiza pe fond această chestiune de drept, în raport cu argumentele pe care le-a expus în înscrisul depus la dosar, soluția, în opinia sa, este aceea că, în ipoteza anulării amânării aplicării pedepsei dispuse printr-o hotărâre anterioară, termenul de supraveghere al suspendării stabilit pentru pedeapsa rezultantă curge de la momentul rămânerii definitive a acestei hotărâri ulterioare prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a pedepsei rezultante, și nu de la momentul rămânerii definitive a hotărârii inițiale prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, a acordat cuvântul membrilor completului, în situația în care au întrebări de formulat.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt întrebări din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată,
constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 7 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.225/330/2018, Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat, în temeiul art. 476 alin. (1) raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*În cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care anterior s-a dispus amânarea aplicării pedepsei sau de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante?*”

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel București — Secția I penală a fost investită cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni împotriva Sentinței penale nr. 317 din 1 noiembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Urziceni în Dosarul nr. 2.225/330/2018.

Prin sentința penală menționată, în temeiul art. 335 alin. (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) și alin. (10) din Codul de procedură penală, a fost condamnat inculpatul P.L. la pedeapsa de 8 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, prevăzută de art. 335 alin. (2) din Codul penal.

S-a constatat că infracțiunea din prezenta cauză este concurentă cu infracțiunea pentru care inculpatului i s-a aplicat pedeapsa de 8 luni închisoare dispusă prin Sentința penală nr. 15 din 25.01.2018 a Judecătoriei Lehliu-Gară, definitivă prin neapelare la data de 12.02.2018.

În temeiul art. 89 alin. (1) din Codul penal, s-a anulat amânarea aplicării pedepsei de 8 luni închisoare dispuse prin Sentința penală nr. 15 din 25.01.2018 a Judecătoriei Lehliu-Gară, definitivă prin neapelare la data de 12.02.2018.

S-a dispus condamnarea inculpatului la pedeapsa de 8 luni închisoare, dispusă prin Sentința penală nr. 15 din 25.01.2018 a Judecătoriei Lehliu-Gară, definitivă prin neapelare la data de 12.02.2018.

În baza art. 38 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și art. 40 alin. (1) din Codul penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 8 luni închisoare, la care s-a adăugat 1/3 din cealaltă pedeapsă (8 luni închisoare), respectiv 2 luni și 20 de zile închisoare, inculpatul urmând a executa o pedeapsă rezultantă de 10 luni și 20 de zile închisoare.

În temeiul art. 91 din Codul penal, s-a suspendat sub supraveghere executarea pedepsei, stabilind conform art. 92 din Codul penal un termen de supraveghere de 2 ani.

În baza art. 93 alin. (1) din Codul penal a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune C., la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. (2) lit. b) din Codul penal, s-a impus inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) din Codul penal, pe parcursul termenului de supraveghere, s-a dispus că inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul serviciilor de specialitate din cadrul primăriei din comuna B., județul C., pe o perioadă de 80 de zile lucrătoare.

În baza art. 94 alin. (1) din Codul penal, pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 93 alin. (1) lit. c)—e) se comunică serviciului de probațiune competent, potrivit art. 32 alin. (4) raportat la art. 32 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune.

În baza art. 94 alin. (2) din Codul penal, s-a dispus ca supravegherea executării obligațiilor prevăzute de art. 93 alin. (2) lit. b) și alin. (3) din Codul penal să se facă de serviciul de probațiune.

În baza art. 91 alin. (4) din Codul penal și art. 404 alin. (2) din Codul de procedură penală, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 din Codul penal cu privire la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în caz de nerespectare a măsurilor de supraveghere impuse, neexecutării obligațiilor impuse sau de săvârșire de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere.

În baza art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata sumei de 400 lei (din care 300 lei pentru faza de urmărire penală), reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat.

Împotriva sentinței penale anterior menționate a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni, invocând, în esență, omisiunea primei instanțe de a determina data de la care se calculează termenul de supraveghere aferent pedepsei rezultante pentru care, prin sentința apelată, s-a dispus suspendarea executării sub supraveghere.

La termenul de judecată din data de 7 februarie 2019, Curtea de Apel București, Secția I penală, din oficiu, a pus în discuția reprezentantului Ministerului Public și a inculpatului prezent la ședința de judecată sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se statueze asupra problemei de drept expuse în preambulul prezentului raport.

Prin Încheierea din data de 7 februarie 2019, aceeași instanță a constatat îndeplinite toate cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, a dispus sesizarea instanței supreme.

III. **Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție**

După menționarea textelor de lege incidente și a opiniilor exprimate în jurisprudența instanței, dar și a celorlalte instanțe, precum și a opiniei majoritare, adoptată în cadrul întâlnirii de lucru a președinților secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și ale curților de apel cu procurorii șefi secție urmărire penală de la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, structurilor specializate — Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al parchetelor de pe lângă curțile de apel, desfășurată în data de 18 mai 2018, s-a opinat în sensul că, în lipsa unei dispoziții legale derogatorii, valabilă pentru situația particulară care a atras aplicarea pedepsei rezultante cu executarea suspendată, în urma anulării amânării aplicării pedepsei anterior stabilite pentru o infracțiune concurentă cu cea care face obiectul judecării în prezenta cauză, *data de la care se calculează termenul de supraveghere este, potrivit regulii generale prevăzute de art. 92 alin. (2) din Codul penal, cea a rămânerii definitive a hotărârii pronunțate.*

IV. **Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

În urma consultării instanțelor de judecată s-au evidențiat două opinii, fără a se putea considera că una sau alta dintre acestea este majoritară într-o modalitate semnificativă.

De asemenea, cele mai multe dintre hotărârile judecătorești anexate, pe de o parte, nu au expus argumentele pentru care au optat pentru una sau alta dintre cele două opinii jurisprudențiale, iar, pe de altă parte, nu au menționat expres data de la care se calculează termenul de supraveghere.

Astfel, conform primei opinii jurisprudențiale, *în sensul că în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care anterior s-a dispus amânarea aplicării pedepsei*, au fost menționate următoarele argumente juridice:

Ambele modalități de individualizare a executării pedepsei, deși vizează aplicarea unor măsuri alternative pedepselor privative de libertate, în ipoteza anulării amânării aplicării pedepsei și contopirii tuturor pedepselor, conform regulilor de la concursul de infracțiuni, prin opțiunea instanței către instituția de individualizare a executării pedepsei principale rezultante prevăzute de art. 91 din Codul penal, se sancționează întreaga pluralitate de infracțiuni. De asemenea s-a mai susținut că un argument îl constituie și măsurile de supraveghere și obligațiile corelative ce pot fi instituite în sarcina inculpatului pe durata termenului de supraveghere, corespunzător art. 85 din Codul penal și art. 92 din Codul penal. S-a precizat că textul de lege nu prevede în mod expres un alt moment și nu se pot aplica prin analogie dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul penal sau art. 89 alin. (2) din Codul penal. Rațiunea instituirii termenului de supraveghere în cazul amânării aplicării pedepsei este stabilirea unui interval de timp în care inculpatul să îndeplinească măsurile de supraveghere și obligațiile stabilite de instanță, interval de timp în care să nu comită infracțiuni de natură să atragă revocarea acestui beneficiu legal.

Conform celei de-a doua opinii jurisprudențiale, *în sensul că termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, și nu de la data rămânerii definitive a*

hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei, au fost menționate următoarele argumente juridice:

Art. 92 alin. (2) din Codul penal prevede, în mod expres, că termenul de supraveghere se calculează de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă și nu există dispoziții derogatorii. De asemenea, amânarea aplicării pedepsei și suspendarea sub supraveghere au natură juridică diferită. În lipsa unor dispoziții legale derogatorii privind calculul termenului de supraveghere în situația particulară a anulării amânării aplicării pedepsei urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale și în condițiile existenței unei prevederi exprese a legii cu privire la calculul termenului de supraveghere în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei, chiar dacă aceasta este rezultată în urma contopirii, data de la care se calculează acest termen nu poate fi decât cea a rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

V. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

V.1. Catedra de drept penal a Facultății de Drept din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca a opinat în sensul că, *în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante*, argumentele juridice fiind, în sinteză, următoarele:

— amânarea aplicării pedepsei este reglementată de legea procesual penală ca o soluție distinctă față de condamnare. Prin urmare, ar fi atipic să se considere că o soluție procesuală cu alt regim juridic produce efecte retroactive, de la momentul pronunțării unei hotărâri de amânare;

— pedeapsa rezultantă finală a cărei executare este suspendată sub supraveghere poate să nu îndeplinească toate condițiile prevăzute de lege pentru dispunerea amânării (de regulă, acesta fiind și motivul pentru care se dispune suspendarea, iar nu amânarea). Or, în acest caz, din nou, raportarea la momentul procesual anterior ar putea produce consecințe care depășesc voința legiuitorului când a reglementat mecanismul, chiar dacă în contextul particular în care — suplimentar — era pronunțată și o hotărâre prin care s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pentru cea de-a doua infracțiune. În acest caz, ulterior anulării amânării, dacă sunt întrunite (și) condițiile anulării suspendării, se va calcula pedeapsa rezultantă, care este susceptibilă de a suspenda a executării;

— situarea pe aceeași poziție a inculpatului judecat deodată pentru ambele/toate infracțiunile concurente cu cel judecat la momente diferite. Astfel, vedem în acest caz că soluția amânării nu ar fi fost *ab initio* incidentă.

În final, s-a arătat că argumentele de oportunitate și de echitate, invocate de opinia contrară, ar trebui să reprezinte un punct de plecare pentru modificarea de către legiuitor a textelor de lege pentru a se permite ca, *de lege ferenda*, termenul de supraveghere să înceapă să curgă de la momentul rămânerii definitive a hotărârii de amânare.

V.2. Centrul de cercetări în științe penale al Facultății de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara, cu privire la rezolvarea de principiu a chestiunii de drept, a menționat, în sinteză, următoarele argumente:

— diferența de natură juridică între instituția amânării aplicării pedepsei — ce este un mod de individualizare judiciară a

pedepsei amenzii sau închisorii — și instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere — ce este un mod de individualizare judiciară a executării pedepsei închisorii. Dacă în cazul amânării aplicării pedepsei hotărârea judecătorească prin care s-a dispus amânarea nu este o hotărâre de condamnare și deci nu atrage decăderii, interdicții și incapacități [art. 90 alin. (1) din Codul penal], în cazul instituției suspendării executării pedepsei sub supraveghere, hotărârea prin care se dispune suspendarea este o hotărâre de condamnare cu toate consecințele ce decurg din acest fapt;

— în cazul ambelor instituții legiuitorul a prevăzut un termen de supraveghere ce este însă diferit — 2 ani în cazul amânării aplicării pedepsei și curge de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei conform art. 84 din Codul penal și, respectiv, un interval de timp între 2 și 4 ani, ce nu poate fi mai mic decât durata pedepsei aplicate, în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere și care curge de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;

— în ciuda naturii juridice diferite a celor două instituții, scopul termenului de supraveghere este același: termenul de supraveghere este perioada de timp fixată de instanță în care activitățile condamnatului sunt controlate printr-o serie de măsuri de supraveghere stabilite prin lege și prin unele obligații fixate de instanță, având ca scop monitorizarea conduitei condamnatului după aplicarea acestor tipuri de măsuri de individualizare a executării pedepsei. S-a apreciat că scopul termenului de supraveghere constituie cheia rezolvării chestiunii de drept indicate, ce trebuie să primească o abordare în spiritul și logica legii, iar nu în litera ei, astfel cum propune Curtea de Apel București;

— s-a subliniat și simetria reglementării celor două instituții, atât în ceea ce privește stabilirea condițiilor, cât și a măsurilor de supraveghere, a obligațiilor, a revocării și anulării. Astfel, potrivit art. 89 din Codul penal, anularea amânării aplicării pedepsei se dispune dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, urmând a se aplica, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară. În caz de concurs de infracțiuni, instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei rezultante dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 83 din Codul penal. Dacă se dispune amânarea aplicării pedepsei, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei [art. 89 alin. (2) din Codul penal]. Rațiunea pentru care legislatorul a stabilit astfel modul de calcul al termenului de supraveghere după anularea amânării aplicării pedepsei și disponerea pentru pedeapsa rezultantă în caz de concurs de infracțiuni sau pluralitate intermediară din nou a amânării aplicării pedepsei este tocmai faptul că supravegherea conduitei inculpatului s-a realizat efectiv cu prilejul dispunerii inițiale a amânării aplicării pedepsei, astfel că o prelungire a acestei supravegheri la care s-ar ajunge dacă noul termen de supraveghere s-ar calcula altfel ar fi nejustificată;

— legiuitorul a prevăzut o reglementare simetrică în cazul anulării suspendării executării pedepsei sub supraveghere. Astfel, potrivit art. 97 din Codul penal, anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere se dispune dacă, pe parcursul termenului de supraveghere, se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus suspendarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, urmând a fi aplicate, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau

pluralitate intermediară. În caz de concurs de infracțiuni sau pluralitate intermediară, instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei rezultante, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 91 din Codul penal. Dacă se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a pronunțat anterior suspendarea executării pedepsei sub supraveghere [art. 97 alin. (2) din Codul penal]. S-a subliniat că rațiunea pentru care legiuitorul a prevăzut un astfel de mod de calcul al termenului de supraveghere (identic cu cel din cazul anulării amânării pedepsei analizat mai sus) — de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus inițial suspendarea, iar nu de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei rezultante — este aceeași: dacă nu s-ar calcula în acest mod, s-ar ajunge la o extindere nejustificată a duratei supravegherii conduitei condamnatului;

— examinând măsurile de supraveghere și obligațiile indicate de legiuitor pe durata termenului de supraveghere s-au menționat următoarele:

În cazul termenului de supraveghere prevăzut pentru amânarea aplicării pedepsei, în art. 85 din Codul penal se indică cinci măsuri de supraveghere (obligatorii) și zece obligații (cu caracter facultativ).

S-a făcut referire la următoarele diferențe între cele două instituții supuse analizei: în ceea ce privește măsurile de supraveghere, în cazul măsurii prevăzute de art. 93 alin. (1) lit. c) din Codul penal, nu mai trebuie comunicată și întoarcerea; în ceea ce privește obligațiile, prima diferență e dată de caracterul obligatoriu în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere față de cel facultativ în cazul amânării aplicării pedepsei; a doua diferență privește numărul mai mare de obligații (dublu — zece) în cazul amânării aplicării pedepsei față de suspendarea executării pedepsei sub supraveghere (cinci); a treia diferență este dată de limitele diferite în ceea ce privește obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității — între 30 și 60 de zile în cazul amânării aplicării pedepsei față de 60 până la 120 de zile în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Diferențele indicate ar putea fi interpretate în sensul respingerii tezei calculării termenului de încercare a suspendării executării pedepsei rezultante sub supraveghere dispuse ca urmare a anulării amânării aplicării pedepsei de la data hotărârii inițiale prin care s-a dispus amânarea. Însă acestea reprezintă doar un impediment aparent, întrucât: în ceea ce privește măsurile de supraveghere, ele sunt mai restrictive în cazul amânării aplicării pedepsei, persoana în cauză fiind obligată să comunice, pe lângă schimbarea locului de muncă și a deplasărilor de orice fel, și întoarcerea din aceste deplasări, or, *qui potest majus, potest minor*; în ceea ce privește obligațiile, chiar dacă au un caracter facultativ în cazul amânării aplicării pedepsei, acestea sunt mai numeroase și se dispun în număr destul de mare în practică, tocmai pentru o mai bună monitorizare a conduitei persoanei în cauză pe durata termenului de supraveghere. În cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, obligațiile se dispun de către instanță obligatoriu, însă, deși sunt în număr mai mic, cele care se dispun [art. 93 alin. (2) lit. a)—d) din Codul penal] se suprapun perfect peste obligațiile prevăzute de art. 85 alin. (2) lit. a), c), d), i) din Codul penal. Celelalte obligații prevăzute de art. 85 alin. (2) lit. e), f), g), h), j) din Codul penal ce nu au corespondent în art. 93 alin. (2) din Codul penal se pot dispune de către instanță ca pedeapsă complementară (cu caracter facultativ) regăsindu-se la art. 66 alin. (1) lit. g), h), i), m), n) din Codul penal. Acest lucru este posibil deoarece hotărârea prin care se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere este o hotărâre de condamnare.

Referitor la obligația de a presta o muncă în folosul comunității, dacă pe perioada termenului de supraveghere a amânării aplicării pedepsei o astfel de obligație a fost dispusă de către instanță în sarcina persoanei în cauză, iar ulterior se dispune anularea amânării aplicării pedepsei și suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, obligația de a presta o muncă în folosul comunității corespunzătoare acestui nou termen de supraveghere se reindividualizează și ea de către instanță pe cale administrativă, zilele de muncă deja prestate în perioada termenului de supraveghere al amânării aplicării pedepsei urmând a fi luate în considerare de către instanța ce dispune anularea amânării și suspendarea executării pedepsei rezultante.

În final, s-a opinat în sensul că, în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care anterior s-a dispus amânarea aplicării pedepsei.

VI. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența națională relevantă

În hotărârile judecătorești transmise de curțile de apel a fost identificată practică relevantă în materie, cu precizarea că nu au fost menționate argumentele pentru care s-a optat pentru una sau alta dintre cele două opinii jurisprudențiale.

2. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

2.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, nu au fost identificate hotărâri judecătorești pronunțate de Înalta Curte — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

2.2. În ceea ce privește deciziile de speță a fost identificată Decizia nr. 387/A din 8 noiembrie 2017 a Secției penale din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care, expres, se menționează că termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

3. Jurisprudența Curții Constituționale

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VII. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Conform notei transmise la dosar, s-a opinat în sensul că, în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmată de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 alin. (1) din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, în conformitate cu dispozițiile art. 92 alin. (2) din Codul penal, fiind expuse, în sinteză, următoarele argumente:

— dispozițiile art. 92 alin. (2) din Codul penal reglementează regula generală privind calculul termenului de supraveghere în materia suspendării executării pedepsei sub supraveghere, aplicabilă în toate ipotezele în care legiuitorul nu a adoptat dispoziții derogatorii;

— în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, legiuitorul a adoptat dispoziții derogatorii de la art. 92 alin. (2) din Codul penal, în materia anulării suspendării. În acest sens, în ipoteza anulării suspendării executării pedepsei sub supraveghere, în temeiul dispozițiilor art. 97 alin. (2) din Codul penal, în caz de concurs de infracțiuni sau pluralitate

intermediară, instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei rezultante, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 91 din Codul penal, iar dacă se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a pronunțat anterior suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;

— dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul penal sunt aplicabile exclusiv în cazul anulării suspendării executării unei pedepse, urmată de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante. Numai în acest caz termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a pronunțat anterior suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, iar nu de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a pronunțat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante;

— referindu-se în mod explicit și exclusiv la ipoteza anulării suspendării executării unei pedepse, urmată de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul penal nu sunt incidente în ipoteza anulării amânării aplicării unei pedepse, urmată de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante. În această din urmă ipoteză, legiuitorul nu a adoptat niciun temei legal care să permită calculul termenului de supraveghere de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei;

— în condițiile în care legiuitorul reglementează în mod explicit calculul termenului de supraveghere în ipoteza anulării amânării aplicării unei pedepse, urmată de amânarea aplicării pedepsei rezultante — stabilind în art. 89 alin. (2) din Codul penal că termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei —, dar nu reglementează în cuprinsul aceluiași articol o derogare de la dispozițiile art. 92 alin. (2) din Codul penal, privind calculul termenului de supraveghere în ipoteza anulării amânării aplicării unei pedepse, urmată de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, se impune concluzia că în această din urmă ipoteză este aplicabilă regula generală prevăzută în art. 92 alin. (2) din Codul penal;

— s-a făcut trimitere atât la soluția legislativă adoptată în art. 89 alin. (2) din Codul penal, cât și la soluția legislativă adoptată în art. 97 alin. (2) din Codul penal, care instituie calculul termenului de supraveghere de la data primei amânări a aplicării pedepsei și a primei suspendări a executării pedepsei sub supraveghere și se întemeiază pe caracterul omogen al măsurii dispuse în urma anulării, în sensul că o modificare a modului de calcul al termenului de supraveghere este posibilă fie atunci când după anularea amânării se dispune amânarea aplicării pedepsei rezultante, fie atunci când după anularea suspendării se dispune suspendarea executării pedepsei principale rezultante sub supraveghere. În absența caracterului omogen al măsurii dispuse în urma anulării, legiuitorul nu a adoptat o dispoziție prin care să modifice modul de calcul al termenului de supraveghere;

— în conformitate cu dispozițiile art. 396 din Codul de procedură penală, amânarea aplicării pedepsei constituie o soluție care nu presupune condamnarea persoanei inculpate, în timp ce suspendarea executării pedepsei sub supraveghere implică pronunțarea unei soluții de condamnare. Această diferență substanțială constituie un impediment pentru cumularea termenului de supraveghere al amânării aplicării pedepsei cu termenul de supraveghere al suspendării, în condițiile în care termenul de supraveghere al suspendării este stabilit printr-o hotărâre judecătorească de condamnare;

— în raport cu diferența substanțială rezultată din pronunțarea unei soluții de condamnare în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, s-a apreciat că există o serie de diferențe din punctul de vedere al caracterului facultativ sau obligatoriu al impunerii anumitor obligații pe durata termenului de supraveghere și al titlului cu care se execută unele interdicții, diferențe care exclud continuitatea între termenul de supraveghere al amânării și termenul de supraveghere al suspendării.

În primul rând, pe durata termenului de supraveghere al suspendării executării pedepsei, prestarea muncii neremunerată în folosul comunității are caracter obligatoriu; dimpotrivă, pe durata termenului de supraveghere al amânării aplicării pedepsei, impunerea obligației de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității are caracter facultativ.

În al doilea rând, impunerea uneia sau a mai multor obligații prevăzute în art. 93 alin. (2) din Codul penal pe durata termenului de supraveghere al suspendării are caracter obligatoriu, în timp ce impunerea aceluiași obligații, care se regăsesc în art. 85 alin. (2) lit. a), c), d) și i) din Codul penal, pe durata termenului de supraveghere al amânării are caracter facultativ.

În al treilea rând, obligațiile prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. e), f), g), h) și j) din Codul penal, care pot fi impuse persoanei care beneficiază de amânarea aplicării pedepsei pe durata termenului de supraveghere, nu sunt prevăzute cu titlu de obligații ce pot fi impuse persoanei condamnate care beneficiază de suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, ci sunt incluse de legiuitor în conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi [art. 66 alin. (1) lit. n), m), i), h) și g) din Codul penal] și pot fi aplicate persoanei condamnate care beneficiază de suspendarea executării pedepsei sub supraveghere cu titlu de pedeapsă complementară.

— toate aceste diferențe se opun posibilității de a stabili, pe cale de interpretare, o continuitate între termenul de supraveghere al amânării aplicării pedepsei și termenul de supraveghere al suspendării executării pedepsei.

Neputându-se stabili o continuitate la nivelul termenelor de supraveghere, în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmată de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere nu se poate calcula de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei, ci de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante.

IX. Punctul de vedere exprimat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

În „*concluziile scrise*” depuse la dosar, Ministerul Public a apreciat că se impune *respingerea ca inadmisibilă a sesizării* pentru următoarele motive:

În speță, *nu este îndeplinită condiția existenței unei veritabile chestiuni de drept*, pentru motivele ce urmează a fi expuse:

Referitor la interpretarea acestei sintagme (*chestiune de drept*), Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție a statuat în sensul că îndeplinirea acestei condiții presupune ca problema de drept să tindă la interpretarea „*in abstracto*” a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei (Decizia nr. 14 din 12 mai 2015, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iunie 2015; Decizia nr. 14 din 18 mai 2016, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 21 iunie 2016; Decizia nr. 4 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 12 aprilie 2017; Decizia nr. 27 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 22 ianuarie 2018).

În acest sens s-a stabilit că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ori de câte ori întrebarea formulată a depășit cadrul unor interpretări „*in abstracto*” a dispozițiilor legale. Astfel, sesizarea a fost respinsă ca inadmisibilă, constatându-se că prin formularea acesteia se tinde, în realitate, la pronunțarea unei decizii definitive și obligatorii cu privire la o chestiune de fapt, ceea ce excedează procedurii prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală (Decizia nr. 16 din 22 mai 2015, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 3 iulie 2015) ori la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței (deciziile nr. 28 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 9 decembrie 2015, nr. 10 din 12 aprilie 2016, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 6 mai 2016; nr. 14 din 18 mai 2016, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 21 iunie 2016; Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 2 februarie 2016; Decizia nr. 27 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 22 ianuarie 2018).

S-a arătat, astfel, că *hotărârile prealabile trebuie pronunțate numai în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale*, constituind o dezlegare de principiu a unei probleme de drept. În egală măsură, sesizarea trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii și nu elemente particulare ale cauzei deduse judecății (Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016); pentru a constitui o problemă de drept, premisa de la care se pornește în întrebarea ce formează obiectul sesizării trebuie să își găsească izvorul în dispozițiile legale, și nu într-o stare de fapt, aplicarea legii la situația de fapt, astfel cum aceasta a fost stabilită prin probatoriul administrat, fiind atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei (Decizia nr. 23 din 16 septembrie 2015, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 4 noiembrie 2015).

Totodată, în jurisprudența sa, instanța supremă a stabilit că rațiunea instituției sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu este aceea ca judecata instanței supreme să se substituie celei a instanței legal investite (Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 2 februarie 2016); rolul practicii și al literaturii de specialitate este acela de a oferi repere instanțelor de judecată în ceea ce privește modul de aplicare a legii, cu precizarea expresă că adoptarea unor soluții este atributul exclusiv al judecătorului (Decizia nr. 1 din 25 ianuarie 2017, publicată în Monitorial Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 26 februarie 2017).

Or, instanța de trimitere, analizând condițiile de admisibilitate, a constatat că este investită cu soluționarea prezentei cauze în ultimă instanță, care ar ridica o chestiune de drept asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat anterior, întrucât „*instanța de fond nu a precizat și momentul de la care a început/începe să curgă termenul de supraveghere determinat*”.

De fapt, instanța de fond a omis să aplice dispozițiile art. 92 alin. (2) din Codul penal, conform cărora termenul de supraveghere se calculează de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă. Omisiunea aplicării unor dispoziții echivalează cu o judecată incompletă, greșită.

În practică, orice cale de atac duce la o judecată de control judecătorească care poate avea ca rezultat fie respingerea căii de atac, fie admiterea acesteia.

Reformarea implică constatarea că la instanța care a dat hotărârea atacată s-au săvârșit greșeli, iar existența acestora rezultă, de regulă, din înseși materialele aflate la dosarul cauzei sau din anumite lipsuri pe care le prezintă acest material.

În genere, controlul judecătoresc provocat prin folosirea unei căi de atac ordinare sau extraordinare operează asupra întregii cauze penale, adică are efect devolutiv complet asupra tuturor soluțiilor cuprinse în hotărârea atacată, indiferent dacă ele privesc chestiuni de fapt sau chestiuni de drept.

În cauză, instanța de apel a observat omisiunea aplicării unor texte de lege, dar a apreciat că dispozițiile legale ar fi neîndestulătoare și lacunare.

Or, textele de lege, în materia termenului de supraveghere al suspendării executării sunt clare și neechivoce. Astfel, art. 92 alin. (2) din Codul penal stabilește regula în această materie, respectiv calcularea termenului de supraveghere de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă; art. 97 alin. (2) teza a doua din același cod instituie o excepție pentru o ipoteză particulară, respectiv calcularea termenului de supraveghere de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a dispus anterior suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

S-a arătat că, în cazul în care situația dedusă judecății nu se circumscrie ipotezei particulare prevăzute de art. 97 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, vor fi incidente dispozițiile legale care instituie regula, respectiv art. 92 alin. (2) din același cod. În acest context este evident că dispozițiile legale furnizează elemente suficiente care să permită instanței formularea silogismului judiciar prin care va fi identificată soluția legală. Această concluzie este susținută și de jurisprudența instanței supreme (Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, Decizia penală nr. 387/A din 8 noiembrie 2017).

De altfel, însăși instanța de trimitere ajunge la aceeași concluzie, pe baza aceluiași raționament precum cel expus anterior: „Curtea consideră că, în lipsa unei dispoziții legale derogatorii, valabilă pentru situația particulară care a atras aplicarea pedepsei rezultante cu executarea suspendată, în urma anulării amânării aplicării pedepsei anterior stabilite pentru o infracțiune concurentă cu cea care face obiectul judecății în prezenta cauză, data de la care se calculează termenul de supraveghere este, potrivit regulii generale prevăzute de art. 92 alin. (2) din Codul penal, cea a rămânerii definitive a hotărârii pronunțate”.

În „concluziile orale”, reprezentantul Ministerului Public, în principal, a susținut că sesizarea este inadmisibilă, întrucât nu sunt întrunite condițiile prevăzute cumulativ de art. 475 din Codul de procedură penală, nefiind o veritabilă chestiune de drept care să necesite o dezlegare, iar în subsidiar, în măsura în care se va analiza pe fond sesizarea, a susținut că soluția este aceea că, în ipoteza anulării amânării pedepsei dispuse printr-o hotărâre anterioară, termenul de supraveghere al suspendării stabilit pentru pedeapsa rezultantă curge de la momentul rămânerii definitive a acestei hotărâri ulterioare prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a pedepsei rezultante și nu de la momentul rămânerii definitive a hotărârii inițiale prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei.

X. Dispozițiile legale incidente

Art. 92 din Codul penal:

„Termenul de supraveghere

(1) Durata suspendării executării pedepsei sub supraveghere constituie termen de supraveghere pentru condamnat și este cuprinsă între 2 și 4 ani, fără a putea fi însă mai mică decât durata pedepsei aplicate.

(2) Termenul de supraveghere se calculează de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă.

(3) Pe durata termenului de supraveghere condamnatul trebuie să respecte măsurile de supraveghere și să execute obligațiile ce îi revin, în condițiile stabilite de instanță.”

Art. 97 alin. (1) și (2) din Codul penal:

„Anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus suspendarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, suspendarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

(2) În caz de concurs de infracțiuni sau pluralitate intermediară, instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei rezultante, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 91. Dacă se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a pronunțat anterior suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.”

Art. 89 alin. (1) și (2) din Codul penal

„Anularea amânării aplicării pedepsei

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

(2) În caz de concurs de infracțiuni, instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei rezultante dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 83. Dacă se dispune amânarea aplicării pedepsei, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei.”

XI. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Judecătorul-raportor, după expunerea argumentelor juridice, a apreciat, pe de o parte, că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, iar, pe de altă parte, că soluția dezlegării chestiunii de drept este în sensul că, în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate ale sesizării

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, existând o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 2.225/330/2018, aflat pe rolul Curții de Apel București — Secția I penală.

Din verificările efectuate a rezultat și faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii asupra chestiunii a cărei dezlegare se solicită și, de asemenea, această chestiune de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Constatând deci îndeplinite condițiile de admisibilitate menționate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție poate proceda la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze.

Asigurarea unei practici judiciare unitare este *principala menire a oricărei instanțe supreme*, ca exponent suprem a puterii judecătorești din stat.

Însăși *Constituția României* conferă acest drept Înaltei Curți de Casație și Justiție, care constituie totodată și o obligație judiciară, astfel cum se menționează în art. 126.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Lipsa unui text de lege expres pentru soluționarea ipotezei menționate în sesizarea care face obiectul prezentei cauze este una aparentă, singurul text de lege incident pentru această situație juridică fiind art. 97 alin. (2) din Codul penal în sensul că — dacă instanța apreciază, după caz, fie că nu se justifică o nouă soluție de amânare a aplicării pedepsei chiar dacă, formal, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege [textul art. 89 alin. (2) din Codul penal folosind exprimarea „poate dispune amânarea aplicării pedepsei”], fie nu este legal posibilă o astfel de soluție [ca urmare a neîndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 83 alin. (1)—(2) din Codul penal], însă se apreciază, îndeplinite fiind condițiile prevăzute de art. 91 alin. (1)—(3) din Codul penal, că este justificată o soluție neprivativă de libertate — *termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus această modalitate de executare, iar nu de la data rămânerii definitive a primei hotărâri prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei*.

Astfel, în cazul dispunerii suspendării executării pedepsei sub supraveghere, legiuitorul a instituit *două reguli* cu privire la data de la care se calculează acest termen:

— *regula generală*, prevăzută de art. 92 alin. (2) din Codul penal

Termenul de supraveghere

(1) *Durata suspendării executării pedepsei sub supraveghere constituie termen de supraveghere pentru condamnat și este cuprinsă între 2 și 4 ani, fără a putea fi însă mai mică decât durata pedepsei aplicate.*

(2) *Termenul de supraveghere se calculează de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă.*

(3) *Pe durata termenului de supraveghere condamnatul trebuie să respecte măsurile de supraveghere și să execute obligațiile ce îi revin, în condițiile stabilite de instanță.*

— *regula specială*, prevăzută de art. 97 alin. (2) din Codul penal

Anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere

(1) *Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus suspendarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, suspendarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.*

(2) *În caz de concurs de infracțiuni sau pluralitate intermediară, instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei rezultante, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 91. Dacă se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a pronunțat anterior suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.*

În consecință, regula generală se aplică în toate cazurile în care instanța — *pentru prima dată*, fie pentru o singură infracțiune, fie pentru un concurs de infracțiuni — dispune față de un inculpat (pronunțând o *soluție de condamnare*) o pedeapsă cu închisoarea, în modalitatea de individualizare a executării pedepsei/pedepsei rezultante *aplicate* suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Dimpotrivă, regula specială se aplică doar în situația în care, față de același inculpat (la data pronunțării celei de-a doua hotărâri, acesta fiind „*condamnat*”), a fost anterior pronunțată o *soluție de condamnare definitivă* în modalitatea de individualizare a pedepsei/pedepsei rezultante *aplicate* suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Din examinarea textelor legale anterior menționate rezultă că *regula specială presupune existența a două hotărâri de condamnare*:

— o *hotărâre de condamnare definitivă*, având ca modalitate de individualizare a executării pedepsei/pedepsei rezultante aplicate suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;

— o *hotărâre de condamnare nedefinitivă*, prin care se aplică regulile concursului pentru toate infracțiunile (cele anterior judecate și cele judecate ca urmare a faptului că au fost descoperite ulterior primei condamnări rămasă definitivă).

În ipoteza regăsită în sesizare, prima soluție dispusă față de inculpat (amânarea aplicării pedepsei) nu a fost o hotărâre judecătorească de condamnare, în timp ce a doua hotărâre este una de condamnare a acestuia.

În consecință, dacă instanța care anulează amânarea aplicării pedepsei ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 89 alin. (1) din Codul penal și apreciază sau constată, după caz, că nu se justifică ori nu este legal posibilă o nouă soluție de amânare a aplicării pedepsei pentru concursul de infracțiuni, însă optează, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 91 din Codul penal, pentru modalitatea de individualizare neprivativă de libertate a executării prevăzută de art. 91 și următoarele din Codul penal, termenul de supraveghere nu se poate calcula decât de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune această modalitate de executare.

În această situație, practic instanța care anulează amânarea aplicării pedepsei dispune efectivă condamnare a inculpatului și efectivă executare a pedepselor stabilite prin hotărârea rămasă definitivă anterior.

Numai în acest mod instanța care judecă concursul de infracțiuni poate face aplicarea dispozițiilor legale privitoare la concursul de infracțiuni, *toate pedepsele* (atât din hotărârea anterioară, cât și din noua hotărâre judecătorească) *devenind „pedepse aplicate”* (pedepse executabile), *nefiind posibilă contopirea unor „pedepse stabilite” cu „pedepse aplicate”* (pronunțându-se astfel o hotărâre de condamnare pentru toate infracțiunile săvârșite).

Prin „*pedepse aplicate*” se înțeleg pedepse care se vor executa fie în modalitatea privativă de libertate (ca modalitate de individualizare a executării pedepsei), fie într-o modalitate neprivativă de libertate (tot ca modalitate de individualizare a executării pedepsei).

Noțiunea de „*pedeapsă aplicată*” [în sensul art. 91 alin. (1) lit. a) din Codul penal] este diferită de noțiunea de „*pedeapsă stabilită*” [în sensul art. 83 alin. (1) lit. a) din Codul penal], aceasta din urmă având un caracter „*virtual*”.

De altfel, și exprimarea legiuitorului este diferită pentru cele două modalități de individualizare a pedepsei: „*persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei*” — art. 85—90 din Codul penal și art. 582 din Codul de procedură penală, respectiv, „*condamnat*” — art. 92—94 din Codul penal.

Dispozițiile art. 91 și următoarele din Codul penal au ca obiect o *condamnare la pedeapsa închisorii (aplicată pentru una sau mai multe infracțiuni în concurs)*.

Un ultim aspect care poate fi enunțat este cel referitor la *termenul de supraveghere anterior stabilit conform hotărârii definitive de amânare a aplicării pedepsei* (durata efectivă în care persoana a respectat măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute de art. 85 din Codul penal).

Codul penal nu reglementează ca instituție „*deducerea dintr-un termen de supraveghere a unui alt termen de supraveghere*” deoarece acestea nu constituie „pedepse”.

Legea română reglementează numai computarea/deducerea din pedeapsă a măsurilor preventive, dar, și în acest caz, *numai a măsurilor preventive privative de libertate* (arestarea preventivă, arestul la domiciliu), nu și a măsurilor preventive neprivative de libertate (control judiciar, control judiciar pe cauțiune).

În consecință, opțiunea jurisprudențială a deducerii din termenul de supraveghere prevăzut de art. 92 din Codul penal a duratei termenului de supraveghere prevăzută de art. 84 din Codul penal ar echivala cu o adăugare la legea penală, adică cu încălcarea principiului separației puterilor în stat.

Singurele situații care ar putea fi „*echivalate*” cu o deducere din noul termen de supraveghere a termenului de supraveghere anterior sunt cele expres prevăzute de art. 89 alin. (2) din Codul penal și art. 97 alin. (2) din Codul penal, însă acestea sunt opțiuni ale legiuitorului.

Față de aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție va admite sesizarea Curții de Apel București, Secția I penală, în Dosarul nr. 2.225/330/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*În cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care anterior s-a dispus amânarea aplicării pedepsei sau de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante?*”

Va stabili că, în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, **se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante.**

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea Curții de Apel București, Secția I penală, în Dosarul nr. 2.225/330/2018, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*În cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care anterior s-a dispus amânarea aplicării pedepsei sau de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante?*”

Stabilește că în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul penal, **se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante.**

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 7 mai 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Cristina Roșu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

